

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: J. C., zast. Mgr. Janou Hladíkovou, advokátkou, se sídlem 17. listopadu 623, Pardubice, proti žalovanému: ředitel Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje, se sídlem Teplého 1526, Pardubice, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 18. 10. 2007, č. j. 52 Ca 19/2007 - 122,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 18. 10. 2007, č. j. 52 Ca 19/2007 - 122, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2007, č. j. HSPA-189-9/VO-PaM-2007, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje ve věcech služebního poměru ze dne 1. 1. 2007, č. ŘK07 00092, kterým byl žalobce dnem 1. 1. 2007 ustanoven na služební místo hasič - strojní služba, jmenován do služební hodnosti asistent a zařazen do 3. tarifní třídy. Současně byl žalobci přiznán zvláštní příplatek podle § 120 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), ve výši 500 Kč měsíčně a zvláštní příplatek podle § 120 odst. 3 téhož zákona ve výši 4000 Kč měsíčně.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 18. 10. 2007, č. j. 52 Ca 19/2007 - 122, zrušil rozhodnutí žalovaného a správního orgánu prvního stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně žalovanému uložil povinnost

zaplatit žalobci náklady řízení. V odůvodnění soud uvedl, že podle čl. 95 odst. 1 Ústavy České republiky není vázán podzákonnými, ani interními předpisy. Soud shledal, že žalovaný provedl chybné zařazení žalobce do tarifní třídy. Žalobce působí jako vedoucí potápěčské skupiny, z popisu jeho služební činnosti jednoznačně plyne, že působení v potápěčské skupině patří mezi činnosti, které je povinen na svém služebním místě vykonávat (povinnost účastnit se výcviku nebo školení i mimo pracovní dobu). Podle soudu nelze tvrdit, že činnost potápěče není na služební místo vázána, resp. váže se toliko k osobě žalobce a lze ji ohodnotit pouze formou odměn či příplatků. Vedení potápěčské skupiny je bezesporu nejnáročnější činností vykonávanou žalobcem, a podle ní by měla být žalobci stanovena tarifní třída. Tato činnost je v souladu s přílohou zákona o služebním poměru a katalogem činností zahrnuta do 5. tarifní třídy - inspektor.

Soud konstatoval, že vzhledem k vedení potápěčské skupiny má žalobce nárok na příplatek za vedení podle § 118 odst. 1 zákona o služebním poměru; výše příplatku je však na uvážení žalovaného, žalobce nemá nárok na jeho poskytnutí v maximální výši; stejně je tomu u příplatků podle § 120 odst. 2 a 3 zákona o služebním poměru. Soud se neztotožnil s názorem žalovaného, že důvodem pro přiznání příplatků v určité výši je objem rozpočtových prostředků. Podle soudu rozhodují výlučně okolnosti týkající se osoby žalobce, konkrétně řídicí úroveň služebního místa a náročnost řídicí činnosti u příplatku za vedení a dále míra ohrožení zdraví, resp. míra psychické zátěže u zvláštních příplatků podle § 120 odst. 2 a 3 zákona. Soud přisvědčil žalobci, že v části týkající se odůvodnění výše těchto zvláštních příplatků je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, neboť z něj není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný při přiznání těchto příplatků řídil (poukaz na objem rozpočtových prostředků je zcela nedostatečný). Na osobní příplatek nemá žalobce právní nárok, nicméně i zde musí rozhodovat okolnosti týkající se osoby žalobce, nikoliv objem finančních prostředků; přiznání osobního příplatku je třeba řádně písemně odůvodnit.

Námítku, že ve věci v prvním i druhém stupni rozhodoval stejný správní orgán, shledal soud nedůvodnou. Citoval ustanovení § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru a uvedl, že podle pokynu č. 22 generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 22. 12. 2006 ředitel kanceláře krajského ředitele ustanovuje na služební místo a jmenuje do služební hodnosti příslušníky hasičského záchranného sboru kraje, u nichž tuto pravomoc nevykonává krajský ředitel. Krajský ředitel je nadřízený řediteli kanceláře ředitele hasičského záchranného sboru, proto je v souladu s § 190 odst. 6 věta první zákona o služebním poměru odvolacím orgánem ve vztahu k rozhodnutím jím vydaným.

Krajský soud uzavřel, že správní orgán prvního stupně i žalovaný zařadili žalobce do 3. tarifní třídy v rozporu se zákonem, neboť na správně zjištěný skutkový stav (žalovaný nikdy nezpochybnil, že žalobce je potápěčem a vykonává činnost vedoucího potápěčské skupiny) aplikovali nesprávnou právní normu. Proto soud zrušil obě rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Soud konstatoval, že výroky o jednotlivých příplatcích jsou závislé na stanovené tarifní třídě a spektru činností vázaných ke služebnímu místu žalobce, proto nebylo třeba dále zkoumat, byly-li přiznány správně či nikoliv. Žalobci bude třeba v dalším řízení

přiznat příplatek za vedení, neboť zastává vedoucí místo; stejně tak mu náleží i příplatky podle § 120 odst. 2 a 3 zákona o služebním poměru. Přiznání osobního příplatku je pak zcela na úvaze žalovaného. U všech příplatků nicméně podle soudu platí, že jejich výši je třeba řádně odůvodnit, a to zákonnými charakteristikami, nikoliv pouhým poukazem na omezený objem rozpočtových prostředků. Pokud by žalovaný takto stručné zdůvodnění zaujal i do budoucna, podle soudu tak založí nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Uvedl, že od účinnosti zákona o služebním poměru (dne 1. 1. 2007) byla systemizací služebních míst Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje zřízena služební místa „hasič“, „hasič - strojník“, „hasič - technik“, „velitel družstva“, „velitel čety“ a „velitel stanice“; k nim byly přiřazeny tarifní třídy v souladu s § 116 odst. 1 zákona, podle něhož se pro služební místo příslušníka stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na daném služebním místě vyžaduje. Stěžovatel konstatoval, že vyhláška č. 247/2001 Sb., ani systemizace služebních míst Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje neznají služební místo „hasič - potápěč“. Výkon potápěčské činnosti není podmíněn ustanovením příslušníka na konkrétní služební místo. V Pardubickém kraji jsou zřízeny dvě potápěčské skupiny, v územní působnosti Pardubic má potápěčská skupina 10 členů (čtyři na služebním místě „hasič“, jeden „hasič - strojník“, dva „hasič - technik“ a dva „velitel družstva“) a v územní působnosti Ústí nad Orlicí má potápěčská skupina 5 členů (jeden „hasič“, „hasič - strojník“, „hasič - technik“ a dva „velitel družstva“). Stěžovatel zdůraznil, že výkon potápěčské činnosti není vázán pouze ke služebnímu místu „hasič - strojník“, na něž byl žalobce dnem 1. 1. 2007 ustanoven, nýbrž tuto činnost může vykonávat příslušník ustanovený na kterémkoliv systemizovaném místě. Pokyn krajského ředitele, kterým bylo stanoveno složení potápěčské skupiny, není „rozhodnutím“, jímž by krajský ředitel „svévolně“ ukládal povinnost vykonávat potápěčskou činnost; pouze deklaruje, že příslušník projevil o tuto činnost zájem a splnil stanovené předpoklady. Stěžovatel doplnil, že ke služebnímu místu „hasič - strojník“ není vázán ani samotný výkon potápěčské činnosti, ani výkon činnosti vedoucího potápěčské skupiny. Stěžovatel podotkl, že z věty v popisu služební činnosti žalobce, že *„je-li zařazen do potápěčské nebo lezecké skupiny, je povinen se účastnit výcviku nebo školení i v mimo pracovní dobu“* nevyplývá, že by působení v potápěčské skupině patřilo mezi činnosti, jež je žalobce povinen vykonávat na svém služebním místě. Povinnost účasti na školeních a výcvicích se týká všech příslušníků bez ohledu na zařazení na konkrétní služební místo.

Podle názoru stěžovatele krajský soud neposoudil komplexně charakter popisu služební činnosti příslušníka. Žalobce byl ustanoven na služební místo a jmenován do služební hodnosti asistent „hasič - strojní služba“ se základní náplní služební činnosti podle části 1.4.-03.01. katalogu činností (složitě hasební a záchranné práce s využitím odborností získaných ve specializačních kurzech). Popis služební činnosti je pouze podrobnější specifikací úkolů, které příslušník vykonává na základě rozhodnutí o funkčním a platovém zařazení. Stěžovatel namítal, že podle § 116 zákona o služebním poměru je pro zařazení do tarifní třídy rozhodující, jaké služební úkoly se váží k danému služebnímu místu. Činnosti, jež příslušník vykonává navíc v porovnání s ostatními příslušníky zařazenými na totéž pracovní místo, tedy nelze zohlednit. Soud podle stěžovatele nemohl komplexně posoudit otázku, zda se výkon potápěčské činnosti váže ke služebnímu místu žalobce, aniž porovnal

popis služební činnosti žalobce s popisem služební činnosti dalších příslušníků zařazených na stejném služebním místě.

Stěžovatel konstatoval, že krajský soud neuvedl, jakým způsobem dospěl k závěru, že vedení potápěčské skupiny je bezesporu nejnáročnější činností, kterou žalobce vykonává, ani nevysvětlil, v čem činnost žalobce naplňuje charakteristiku 5. tarifní třídy a čím přesahuje charakteristiku 3. tarifní třídy, do níž je služební místo „hasič - strojník“ zařazeno. Stěžovatel podotkl, že potápěčská činnost není samostatnou speciální službou uvedenou v § 5 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 247/2001 Sb. (potápěčská činnost je zařazena pod technickou službu). Podle stěžovatele žalobce samostatně nezjišťuje výkon odborné činnosti speciálních služeb, výběr věcných prostředků pro zásah jednotek požární ochrany, stanovení postupu jejich použití a vyhodnocování situace včetně vedení příslušné agendy.

Stěžovatel dále poukázal na vnitřní rozpornost a nesrozumitelnost napadeného rozsudku. Soud na jedné straně konstatoval, že je vázán toliko zákonem a mezinárodní smlouvou, nikoliv podzákonnými a interními předpisy, na straně druhé ovšem vycházel z nařízení vlády č. 104/2005 Sb. a bez použití interních předpisů by nemohl dospět k závěru, že žalobce vykonává potápěčskou činnost, ani by nemohl posoudit, co tato činnost obnáší. Stěžovatel doplnil, že zákon o služebním poměru deleguje na ředitele bezpečnostního sboru kompetenci upravit určité oblasti služebním předpisem; podle § 5 odst. 3 zákona jsou interní předpisy pro stěžovatele závazné. Stěžovatel namítal, že mu soud uložil v praxi nerealizovatelnou povinnost, neboť zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil k dalšímu řízení stěžovateli, který však není kompetentní pokračovat v řízení, neboť rozhoduje až v odvolacím řízení. Soud podle stěžovatele uložil nesprávně povinnost jinému žalovanému, než proti kterému byla podána žaloba - žalobce označoval za žalovaného Hasičský záchranný sbor Pardubického kraje, nikoliv jeho ředitele.

Stěžovatel se neztotožnil s názorem soudu, že žalobci je třeba přiznat příplatek za vedení, neboť služební místo „hasič - strojník“ není místem vedoucího příslušníka, tedy osoby, která komplexně řídí činnost svých podřízených nebo komplexně řídí činnost na určitém úseku. Stěžovatel zmínil rovněž potřebu rovného zacházení se všemi příslušníky, zejména ve vztahu k odměňování. Poukázal na to, že každý příslušník je za činnost vykonanou navíc odměněn jen jednou, žalobce by však byl odměněn dvakrát - odměna podle § 123 zákona o služebním poměru mu byla za první pololetí roku 2007 přiznána za práci v potápěčské skupině; pokud by byl výkon této práce zohledněn v základním tarifu, nebyl by důvod přiznat odměnu, avšak pravomocné rozhodnutí nemůže být svévolně zrušeno.

Stěžovatel uzavřel, že v oblasti práce pod vodní hladinou musí být proškolen každý příslušník bez ohledu na zařazení na konkrétní služební místo. U příslušníků, kteří absolvují některý z kurzů potápěčství a jsou zařazeni do potápěčské skupiny, je výkon potápěčské činnosti oceňován jako mimořádné plnění služebních úkolů podle § 123 zákona o služebním poměru. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti předeslal, že napadený rozsudek považuje za správný. Dále uvedl, že byl nesprávně zařazen na služební místo, jelikož stěžovatel nesprávně vycházel z tzv. systemizace, která je v rozporu se zákonem o služebním poměru i s prováděcím nařízením vlády - katalogem prací. Pro žalobce je nepodstatné, zda vyhláška Ministerstva vnitra č. 247/2001 Sb. a systemizace služebních míst Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje zná či nezná služební místo „hasič - potápěč“. Žalobce vycházel z ustanovení § 116 zákona o služebním poměru, podle něhož se tarifní třída stanoví podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje, a vláda stanoví nařízením katalog činností v bezpečnostních sborech zařazených do jednotlivých tarifních tříd podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti.

Žalobce označil za irelevantní tvrzení stěžovatele, že mu nikdo nenařídil výkon potápěčské činnosti; podstatné je, že tuto činnost vykonává a plní úkoly v souladu s 5. tarifní třídou, což nikdo nezpochybnil. Z předložených důkazů o výkonu činnosti žalobce jako příslušníka hasičského záchranného sboru jasně vyplývá okruh činností jím vykonávaných; tomu musí odpovídat i zařazení žalobce do příslušné třídy bez ohledu na systemizaci, která neodpovídá potřebám Pardubického kraje jako opěrného bodu pro potápěčskou činnost. Žalobce podotkl, že schválená systemizace nepočítá s místy potápěčů jako specialistů, ač interní předpisy stěžovatele tuto činnost upravují. Žalobce netvrdil, že je potápěčská činnost vázána na konkrétní služební místo „hasič - strojník“, nýbrž že na svém služebním místě vykonává činnost, odpovídající jiné tarifní třídě, než do které je zařazen. Podle žalobce soud rozhodl správně, neboť zkoumal, jaké činnosti žalobce vykonává, a zda odpovídají zařazení do tarifních tříd.

Žalobce konstatoval, že srovnání s jinými příslušníky, kteří se proti případnému nezákonnému rozhodnutí nebránili, je irelevantní. Argumenty stěžovatele označil žalobce za účelové, směřující k tomu, aby nebyl zařazen do vyšší tarifní třídy. Stanovením odměn tak, jak to činí stěžovatel, dochází k obcházení zákona o služebním poměru, neboť stěžovatel neuděluje odměny na základě dobrého resp. nadprůměrného plnění povinností, nýbrž obdrží-li finanční prostředky. Žalobce souhlasil s krajským soudem, že toto nemůže být důvodem pro poskytování odměn.

Dále žalobce uvedl, že netvrdil, že by činnost potápěče byla speciální službou; jde o samotný obsah činnosti potápěče, nikoliv o zařazení neodpovídající právním předpisům. Žalobce řídí činnost družstva (nikdo jiný není oprávněn velet), zpracovává dokumentaci o zásahu a činnosti družstva, provádí odbornou přípravu a zajišťuje trvalou akceschopnost družstva, vybírá věcné prostředky pro zásah a stanovuje postup jejich použití; v dalším žalobce odkázal na čl. 3 odst. 1 pokynu Generálního ředitele Hasičského záchranného sboru č. 19/2001 - vedoucí potápěčské skupiny.

Žalobce se ztotožnil s názorem soudu ohledně příplatku za vedení - je vedoucím potápěčské skupiny, tedy vedoucím příslušníkem podle § 118 odst. 1 zákona o služebním poměru. Tvrzení stěžovatele, že žalobce by byl odměňován dvakrát, není případné, jelikož žalobce nemá být za výkon své činnosti odměňován podle uvážení správního orgánu, nýbrž ohodnocen v rámci základního tarifu. Případné dvojí odměnění si stěžovatel podle žalobce může přičíst k tíži jako důsledek svého nezákonného rozhodování. Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů spočívající v tom, že krajský soud neuvedl, jakým způsobem dospěl k závěru, že vedení potápěčské skupiny je bezesporu nejnáročnější činností, kterou žalobce vykonává, ani nevysvětlil, v čem činnost žalobce naplňuje charakteristiku 5. tarifní třídy a čím přesahuje charakteristiku 3. tarifní třídy. Pokud by byl napadený rozsudek shledán nepřezkoumatelným, již tato okolnost by musela vést k jeho zrušení, aniž by se Nejvyšší správní soud mohl zabývat právním posouzením jednotlivých otázek.

Podle setrvalé judikatury Ústavního soudu patří povinnost soudů odůvodňovat svá rozhodnutí k základním principům, které představují součást práva na řádný proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i součást pojmu právního státu podle čl. 1 Ústavy České republiky, a vylučují libovůli při rozhodování. Tato povinnost je pro správní soudnictví upravena v § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nepřezkoumatelné rozhodnutí neposkytuje dostatečné záruky o tom, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, zveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, zveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02).

Uvedená stálá judikatura Ústavního soudu našla svůj odraz i v konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004,

č. j. 7 As 60/2003 - 75, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2004, č. j. 7 Afs 3/2003 - 93). Této judikatuře je společné, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, je nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se s touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná, avšak neuvede, v jakých konkrétních aspektech, resp. důvodech právních či skutkových, její nesprávnost spočívá.

Nejvyšší správní soud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zjistil, že krajský soud pouze odcitoval texty relevantních ustanovení zákona o služebním poměru a poté bez patřičného zdůvodnění uzavřel, že stěžovatel provedl chybné zařazení žalobce do tarifní třídy.

Tvrzení krajského soudu, že z popisu služební činnosti žalobce jednoznačně vyplývá, že působení v potápěčské skupině patří mezi činnosti, jež je žalobce povinen na svém služebním místě vykonávat, nemá podle názoru Nejvyššího správního soudu oporu v provedeném dokazování, neboť takový závěr ze soudem citované pasáže popisu služební činnosti žalobce nevyplývá. Krajský soud uvedl, že mezi povinnosti příslušníka, je-li zařazen do potápěčské nebo lezecké skupiny, patří účastnit se výcviku nebo školení i v mimo pracovní dobu. Toto zjištění ovšem neřadí působení v potápěčské skupině mezi činnosti, které je žalobce povinen vykonávat na svém služebním místě, neboť tato část popisu služební činnosti příslušníkům ukládá pouze účast na výcviku a školeních, nikoliv výkon potápěčské činnosti.

Stěžovateli lze přisvědčit, že krajský soud neodůvodnil, jak dospěl k závěru, že vedení potápěčské skupiny je nejnáročnější činností, kterou žalobce vykonává. Z napadeného rozsudku není seznatelné, jakým způsobem soud hodnotil náročnost této činnosti, když ani nezkoumal, co je její náplní. Tvrzení soudu, že tato činnost je v souladu s přílohou zákona o služebním poměru a katalogem činností zahrnuta do 5. tarifní třídy - inspektor, pak postrádá jakékoliv zdůvodnění. Také námitku stěžovatele, že krajský soud nevysvětlil, v čem činnost žalobce naplňuje charakteristiku 5. tarifní třídy, tudíž Nejvyšší správní soud shledal důvodnou.

Krajský soud rovněž dostatečně neosvětlil, proč v odůvodnění rozsudku předeslal, že není vázán podzákonnými ani interními předpisy, a jaké závěry z této premisy učinil, tj. kterými předpisy se necítil vázán a z jakých důvodů.

Podle čl. 95 odst. Ústavy České republiky *soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou, která je součástí právního řádu; je oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s takovou mezinárodní smlouvou.*

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2006, sp. zn. III. ÚS 269/05, *ustanovení věty obsažené v čl. 95 odst. 1 Ústavy za středníkem nese následující smysl: Soudce obecného soudu při použití „jiného právního předpisu“ opravňuje přezkoumat jeho soulad se zákonem, a*

to s právními účinky inter partes a nikoli erga omnes. Smyslem tohoto přezkumu není kontrola norem, soud tedy nerozhoduje o neplatnosti „jiného právního předpisu“, rozhoduje toliko o jeho neaplikovatelnosti v dané věci. Nejde tedy ani o paralelu k systémům dekoncentrovaného (difúzního) ústavního soudnictví v omezeném segmentu, jelikož závěr obecného soudu o neaplikovatelnosti „jiného právního předpisu“ není v českém právním řádu právním precedentem. Vázanost soudce zákonem dle čl. 95 odst. 1 Ústavy ve spojení s čl. 1 Ústavy tudíž z pohledu čl. 95 odst. 1 Ústavy, věty za středníkem, znamená oprávnění soudu neaplikovat „jiný právní předpis“, je-li soudem považován za rozporný se zákonem. A contrario z uvedených ústavních ustanovení ale vyplývá, že v případě, nekonstatuje-li obecný soud nesoulad „jiného právního předpisu se zákonem“, je jím vázán.

Závěr krajského soudu, že není vázán podzákonnými ani interními předpisy, s citovaným nálezem nekoresponduje. Soud by v takovém případě musel nejprve náležitě zdůvodnit rozpor podzákonného předpisu se zákonem či mezinárodní smlouvou a teprve poté by mohl vyslovit, že tímto předpisem není vázán. Krajský soud však v napadeném rozsudku ani neuvedl, kterým konkrétním předpisem se necítil vázán, natož aby vysvětlil, v čem spatřuje jeho rozpor se zákonem.

Nejvyšší správní soud současně podotýká, že krajský soud v napadeném rozsudku poukázal na nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele, pokud jde o odůvodnění výše příplatků. Pokud soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neměl je dále přezkoumávat a byl povinen je podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit. Na druhé straně ovšem nemůže být nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů spatřována v tom, že správní orgán uvede důvody nesprávné. Existují tedy také pochybnosti o správnosti této části odůvodnění napadeného rozsudku.

Namítá-li stěžovatel, že mu soud uložil v praxi nerealizovatelnou povinnost, neboť zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil k dalšímu řízení stěžovateli, který není kompetentní v řízení pokračovat, Nejvyšší správní soud odkazuje na ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s., podle kterého *zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.*

Krajský soud rozhodl o zrušení žalobou napadených rozhodnutí, proto mu vyvstala povinnost věc současně vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Tento postup nikterak neodporuje tomu, že žalovaný jako odvolací orgán není kompetentní v dané fázi správního řízení rozhodnout, neboť může věc předat správnímu orgánu prvního stupně, který je mu podřízen.

K otázce označení žalovaného se Nejvyšší správní soud vyslovil v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, podle kterého *v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario).*

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud uložil nesprávně povinnost jinému žalovanému, než proti kterému byla podána žaloba. Soud

rozhodující o žalobě ve správním soudnictví totiž musí správní orgán, jehož rozhodnutí je napadáno žalobou, identifikovat z úřední povinnosti podle § 69 s. ř. s., nikoliv podle tvrzení žalobce.

Nejvyšší správní soud doplňuje, že podle jeho konstantní judikatury *v řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru podle zákona ČNR č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, je žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 2 As 34/2005 - 61, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1014/2007, www.nssoud.cz).

V označení žalovaného subjektu a v části výroku o vrácení věci stěžovateli tedy Nejvyšší správní soud neshledal žádné pochybení.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud některé ze svých klíčových závěrů řádně neodůvodnil, což činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Toto pochybení krajského soudu je natolik závažné, že by k němu kasační soud musel z úřední povinnosti přihlédnout i v případě, že by stěžovatel takovou námitku v kasační stížnosti nevzněl.

Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 18. 10. 2007, č. j. 52 Ca 19/2007 - 122, z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími kasačními námitkami stěžovatele, neboť kasační soud může přezkoumat pouze přezkoumatelné soudní rozhodnutí.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby v souladu se shora uvedeným veškeré své závěry patřičně odůvodnil a odstranil nejasnosti ohledně možné nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí ve věci rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu

